

ע"פ 60557/06/18 - דוד שמיר נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 60557-06-18 שמיר נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופט אברהם בולוס
מערער	דוד שמיר
נגד	
משיב	מדינת ישראל

פסק דין

1. לפני ערעור על החלטת ביהמ"ש לתעבורה בחיפה שניתנה בפ"ת 10368-04-18 ביום 20.6.18 (להלן: **ההחלטה**).
2. לביהמ"ש קמא הוגש כנגד המערער כתב אישום אשר לפיו, ביום 20.4.18 המערער נהג ברכב בהיותו שיכור, בכך שסרב לתת דגימה של אויר נשוף לפי דרישת שוטר (להלן: "**הבדיקה**"). בעקבות כך, יוחס למערער ביצוע העבירות הבאות: עבירה בניגוד לסע' 62(3) לפקודת התעבורה, עם סע' 64ד(א), 64ב(א1) ו-39א לאותה הפקודה.
3. בצד כתב האישום הוגשה גם בקשה לפסילת רשיון נהיגתו, מתום הפסילה המנהלית ועד לתום ההליכים.
4. ביהמ"ש קמא שמע את טענות הצדדים, עיין בחומר החקירה וסקיר באופן מקיף את כל הראיות שנצברו בתיק החקירה. בהחלטה ביהמ"ש קמא ציין את מסקנתו כי במקרה זה קיימות ראיות לכאורה ונוכח חומרת המיוחס למערער, היותו נהג צעיר וגם עברו התעבורתי ניתן ללמוד אודות המסוכנות שבהמשך נהיגתו.
- בשורה התחתונה ביהמ"ש קמא קיבל את הבקשה אם כי ראה לקצוב את תקופת הפסילה למשך 5 חודשים.
5. המערער לא השלים עם החלטה זו. הוא בדעה כי במקרה זה הראיות עליהן סמך ביהמ"ש קמא במסקנתו לזכות בחולשה משמעותית; כל זאת, כך נטען, משום שבהתאם לתיעוד הרפואי שהוצג בפני ביהמ"ש קמא הוכח כי המערער סובל ממחלת האסטמה שמנעה ממנו לנשוף את כמות האוויר המתאימה לביצוע הבדיקה. עוד הוסיף המערער, כי ביהמ"ש קמא במסקנתו גם לא נתן את המשקל הראוי לעובדה שהוא צלח את בדיקת המאפיינים - ראיה בעלת משקל זו תומכת בעמדתו ומערערת את זו של המשיבה.
6. מנגד, המשיבה סמכה את ידיה על החלטתו של ביהמ"ש קמא. המשיבה הדגישה כי עסקינן בהחלטה

מפורטת, אשר בגדרה ביהמ"ש קמא בחן לעומק את כל הראיות ושקל את כל הנתונים והשיקולים הרלוונטיים. המשיבה הוסיפה, כי במקרה זה די בסירוב המערער לבצע את הבדיקה כדי להקים את יסוד הראיות לכאורה, הגם שהדבר נתמך בהתנהלותו של המערער שלא שיתף פעולה עם השוטרים במהלך ואחרי הניסיונות לביצוע הבדיקות.

מכל אלה, המשיבה בדיעה כי לא נפל אף פגם בהחלטתו של ביהמ"ש קמא אשר יצדיק התערבותה של ערכאת הערעור.

7. קיבלתי לידי את חומר החקירה ובו עיינתי. מחומר זה עולה כי היו מספר ניסיונות נשיפה אך בכולן הכמות הייתה קטנה ולא הספיקה לביצוע הבדיקה. נכון הדבר כי טענתו של המערער להגבלה בנשיפה מפאת מחלתו ראוי לה כי תתברר במסגרת ההליך העיקרי (בש"פ 6812/07 **לירן ברק כהן נ' מ"י**, פס' 7 (5.9.07), אך בצד זאת, עסקינן בטענה המגובה בתיעוד רפואי שאין להתעלם ממנה גם לא בשלב זה של הדיון. שעה שבוחנים קיומן של ראיות לכאורה ועוצמתן, נכון להשקיף על כלל הראיות ואת כולן לשקול ולגלם בגדרי המסקנה הסופית.

8. תיעוד זה התומך בטענת המערער, הצלחתו במבחני הביצוע בהתאם למתועד בדוח פעולה באכיפת איסור נהיגה בשכרות, והעבודה שלא נדף ריח של אלכוהול מפיו והוא הגיב לעניין; כל אלה יחדיו נוטלים מעוצמתן של הראיות.

9. אף אני סבור כי המשיבה עברה את המשוכה הנמוכה המוצבת בדרכה, והניחה בפני ביהמ"ש קמא תשתית ראיתית לכאורית שדי בה לשלב זה של הדיון. עם זאת, תשתית זו, כפי שציינתי, לוקה בחולשה אותה יש לגלם בגדרי המסקנה הסופית.

10. החלטתו של ביהמ"ש קמא הינה מפורטת ומנומקת, אך לעניות דעתי לא ניתן בגדרה המשקל הראוי לאמור לעיל.

11. הערעור מתקבל חלקית בכך שתקופת הפסילה תעמוד על 4 חודשים, החל מיום 20.4.18.

המזכירות תשלח פס"ד זה לצדדים.

המשיבה תקבל לידיה את חומר החקירה מהמזכירות (מדור ערעורים)

ניתן היום, כ' תמוז תשע"ח, 03 יולי 2018, בהעדר הצדדים.